

Op zondag 24 februari 1991 overleed in Gent
in het M. Middelaarsziekenhuis
onze medebroeder

Charles VAN VINCK

Charles VAN VINCK

- Geboren in Gent op 20.04.1899
- Lagere en middelbare studies in St.-Denijs-Westrem 1908 – 1917
- Noviciaat in Hechtel 1917 – 1918
- Eerste professie 07.09.1918
- Eeuwige professie in Groot-Bijgaarden 29.08.1923
- Stagejaren in Luik 1918 – 1921
- Legerdienst in Luik 1921 – 1922
- 1922 – 1991 Sint-Denijs-Westrem
- Gestorven in Gent 24.02.1991

“Wat ge doet, doe dat met zachtheid, en ge zult méér bemind worden dan iemand die geschenken geeft” (Eccli.3).

Niemand van ons zal eraan twijfelen dat deze gedachte concrete gestalte geworden is in ‘de meester’ (zo mogen we hem noemen, want door ontelbare oud-leerlingen en medebroeders werd hij op die manier aangesproken).

En nu hij van ons is heengegaan, kunnen we niet anders dan deze woorden met nog meer dankbaarheid en genegenheid uitspreken.

Zijn leven is een prachtige mozaiek :

Hij werd in Gent geboren op 20 april 1899. In 1908 kwam hij op 9-jarige leeftijd in het nog jonge Maalteshuis aan. Samen met zijn onafscheidelijke vriend en latere medebroeder de heer Bovy doorliep hij de lagere school en deed er in 1909 zijn eerste communie.

Na overhoop te hebben gelegen met ‘rosa’ en andere Latijnse verbuigingen (de uitdrukking komt van hem zelf), stapte hij in 1913 over naar de toenmalige kleermakerij. Op de vraag ‘waarom juist naar die afdeling?’ antwoordde hij guitig en vol humor, zoals hij was: *“Ik verkoos de kleermakerij, omdat ik mijn handen te klein vond voor het zwaardere werk in de schrijnwerkerij of de schoenmakerij”*.

Hij moest deze studies echter in 1917 onderbreken, omdat de school plaats diende te maken voor de bezetting van de Duitse soldaten. Samen met drie andere 18-jarigen (de heren Demunter, Bovy en Hallet) trok hij naar Luik.

Niet voor lang echter, want in november 1918 gaf hij een positief antwoord op de vraag van de heer Mussen om voor altijd bij Don Bosco te blijven; we vinden hem dan in het noviciaat te Hechtel.

Na het einde van dit noviciaatsjaar, ging hij voor drie jaar terug naar Luik en begon hij er zijn triënnaat (stage) tot in 1921; daarna deed hij er zijn legerdienst.

Eens afgezwaaid uit het leger keerde hij in 1922 terug naar zijn geliefd Maalteshuis en bleef er tot vandaag. Bijna 70 jaar lang.

Hij start er als meester-kleermaker, en behaalt in 1924 zijn einddiploma aan de avondschool Sint-Antonius (in het Gentse beter bekend als de Holstraat).

Om zich verder te vervolmaken volgt hij in 1926 een cursus te Parijs, waar hij het diploma behaalt. En dan beginnen de lange, rijke en volle jaren.

Wat hij zelf tijdens zijn kinderjaren had moeten ontberen, gunde hij gul en met

volle maat aan de jongens die Onze Lieve Heer hem in dit Maalteshuis zou toevertrouwen.

Zijn dienstvaardigheid en zijn salesiaans hart stuwden hem naar allerlei activiteiten: fanfare, toneel, en vooral de oud-leerlingen; en dat naast zijn permanent bezig-zijn in de kleermakerij, waar hij tot in 1938 praktijk, tekenen en technologie gaf.

Rijke jaren: enkel een onvolledige greep is mogelijk.

Samen met de heer Bovy begon hij onder de leiding van de heer Nysen in 1928 mee te werken aan het pas opgerichte tijdschrift van de oud-leerlingen 'De Band'.

In de vele artikeltjes en via de vele verslagen klein en groot lezen we zijn onvermoeibare bewogenheid voor de oud-leerlingen, genieten we van zijn eenvoudige, maar oprechte gastvrijheid en van zijn steeds terugkerende zorg voor gezelligheid. De 'meester' wordt stilaan een oase van rust, eenvoud en oprechte vriendelijkheid.

En wie heeft in deze periode niet genoten van zijn groot acteertalent. De vele toneelstukken (met als hoogtepunten wellicht 'Baas Best', waarvan de eerste opvoering gebeurde in 1931 en de laatste in 1957), de honderden sketches met de heer Bovy (velen herinneren zich wel 'Gendarm en Dief' en 'Peetje en Meetje')... Met hun tweeën konden ze hele avonden vullen. Hoofdzaak was, zo herhaalde de meester, dat de jongens er deugd en plezier aan hadden.

Twee gebeurtenissen uit deze periode maakten op hem een grote indruk:

- Zijn terugkeer in november 1931 van een bedevaart met de Kajotters naar Lourdes. We lezen in 'ons Blad': "Om twee uur stonden de kajotters en werkjongens van het Huis aan het Sint-Pietersstation om hun voorzitter, de heer Van Vinck, op te wachten, om hem bij zijn thuiskomst te verwelkomen. Welk een ontvangst... Gejuich en handgeklap! Leve Mijnheer Van Vinck!" Gewaardeerd en gevierd bleef hij tot het einde.

- Een tweede, wellicht nog belangrijkere belevenis was voor de heer Van Vinck de bedevaart naar Rome in 1934 ter gelegenheid van de heiligverklaring van Don Bosco.

Drie dagen voor zijn dood vertelde hij dit nog, hoewel moeizaam, aan onze regionaal overste Don Britschu; spontaan glinsterden zijn ogen. Don Bosco met zijn manier van omgaan met mensen is voor hem steeds een voorbeeld geweest. Don Bosco graag zien en hem volgen een leven lang.

Wanneer in 1956 (hij was toen reeds 34 jaar lang leermeester) de afdeling kleermakerij gesloten werd, treurde hij er niet lang om en dacht er niet aan te rusten. Integendeel. Hij schakelde over op andere activiteiten die hem dicht bij de jongeren hielden. Met naald en draad bleef hij ten dienste van de internen; hij werd ook koster in de kapel, en zorgde er voor de legendarisch geworden versieringen bij feesten.

Van dan af verstevigde hij nog zijn relaties met de oud-leerlingen. Hij was hen nog meer nabij in alle levensmomenten, zowel blijde als droevige. Hij zorgde jarenlang voor het familienieuws, zodat zijn oud-leerlingen konden verbonden blijven met het kloppend hart van het Maaltehuis.

Van die tijd dateert ook zijn veelvuldig contact met de leerkrachten. Zijn levensregel drukte hij uit in een gesprek met de redactie van 'Salesiaans Nieuws' in 1983: Op de vraag 'Wat maakt je nu het meest gelukkig?' antwoordde hij: *"Ik hou zeer veel van gezelligheid, van humor en vreugde; mijn levensregel is: tracht met weinig tevreden te zijn; ik heb het ook niet altijd gemakkelijk gehad, maar vaak dacht ik dan aan onze leerkrachten die naast hun schoolopdrachten ook nog zorgen thuis hadden"*.

Zolang zijn krachten het toelieten, bleef hij aanwezig bij zijn oud-leerlingen. Zij waren er hem ook dankbaar voor. Tot op de dag van vandaag noemden ze hem hun eresecretaris. Hij was er fier op en waardeerde het sterk. Het strekt de oud-leerlingen van Sint-Denijs-Westrem tot eer dat ze hun 'meester' nooit vergeten zijn.

De eerste keer dat ze hem moesten missen was op hun ontmoetingsdag in 1989. Hij was toen 90 jaar. Ze schreven: 'We hebben hem gemist', maar ze voegden er aan toe: 'hij blijft een voorbeeld van levensvreugde'.

Het werd de latse jaren toch wat stiller. De gezondheid was niet meer zo goed. De bobijntjes garen bleven quasi-onaangeroerd op zijn werktafel staan. Maar des te meer verschenen die elementen die hem jarenlang hadden gedragen en gesterkt: zijn religieus hart en diep geloof. Wat verder van de mensen, bevond hij zich des te meer thuis dicht bij God. Urenlang heeft de 'meester' in de kapel doorgebracht. Wanneer hij overdag niet op zijn kamer was, moest men hem daar gaan zoeken, met zijn paternoster in zijn hand, biddend voor zijn Maaltehuis, zijn medebroeders, zijn oud-leerlingen, en voor de roepingen in de congregatie. Dankbaar was hij voor elke blik van bezorgdheid en aandacht voor hem. Nog dankbaarder was hij wanneer hij bij zijn medebroeders gezellig aanwezig kon zijn. Moeizamer dan voorheen, maar toch met volle overtuiging bleef hij met zang en gevatte opmerkingen er de leute inhouden.

Mijn beste medebroeders in Sint-Denijs-Westrem, jullie hebben de 'meester' een mooie oude dag bezorgd. Maar nog meer hebben jullie waar gemaakt wat in onze Constituties staat: "dat God ons roept om in gemeenschap te leven, door ons broeders te geven om lief te hebben".

Hij werd meer en meer, in alle betekenissen van het woord, een 'gouden kloosterling', zoals hij reeds genoemd werd in 1968 naar aanleiding van zijn gouden kloosterjubileum.

Meester, gij hebt niet veel geschreven woorden nagelaten, maar een leven lang zijt gij een open fotoboek geweest, met foto's die ons spreken van liefde tot Don Bosco en tot de gewone jongeren en mensen. Een fotoboek vol inzet en guitigheid, van muziek en plezier, van gebed en inkeer.

Je leven is een mooie mozaïek om naar te kijken en van te genieten, omdat je er maar al te goed bewust van was dat God er de kunstenaar van was. Je hebt je leven gelegd in Gods handen. Hij heeft er een prachtwerk van gemaakt. Duizenden jongeren en volwassenen hebben van je genoten. Je bent in het Maalteshuis een zonnedrager geweest.

Klein van gestalte, was je een grote coadjuteur naar het hart van Don Bosco. Wij bidden dat je nu verder mag leven dicht bij Don Bosco en Onze-Lieve-Vrouw. Spreek jij nu voor ons ten beste bij hen.

Jouw medebroeders, jouw congregatie en dierbare oud-leerlingen vertrouwen er op.

Sint-Denijs-Westrem 28.02.1991

B. Van Hecke, Provinciaal

Zijn leven is een prachtige mozaïek:

